

РЕШЕНИЕ

№ 7479

гр. София, 22.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8444** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 3.2.2020 г., постановено по НАХД № 9949/2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав, с което е изменено наказателно постановление /НП/ № 23-002468/29.05.2019 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция от 2000 лв.

В касационната жалба са наведени доводи, че съдът е кредитирал показанията на свидетели, които са служители на ответника и не са незаинтересовани; такива са собствениците на имота доколкото е бил налице забавяне на строежа и се е налагало да се немаат лица за почистване. При попълване на декларацията Г. Р. не е имал алтернатива. Дали ще се сключи граждански договор решават само страните. Предмет на договора е за кратък срок – почистване на строителна площадка на обект, със собствени на изпълнителя помощни средства, в удобно за него време; липсва постоянно работно място, работно време и трудово възнаграждение.

Ответникът - дирекция „Инспекция по труда“- С. счита касационната жалба за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да се отхвърли касационната жалба.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 03.04.2019г. инспектори при дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на място в обект на контрол – строителна площадка на жилищна сграда с подземен етаж, УПИ XXII-1389, кв. 90, кв. В., ул. 2ра, № 66, район „К.“. При проверката бил заварен да работи Г. Р. Х.. В попълнена декларация същият е декларирал, че работи при [фирма] като „общ работник“, със заплата от 520 лв., с работно време от 08:00 до 17:00 ч., почивни дни: събота и неделя, като не знае дали има сключен трудов договор.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приетите по делото писмени доказателства, както и от показанията на свидетелите В. /актосъставител/, Х. /работник на обекта/, Т. /инвеститор на обекта/.

Въз основа на тези факти СРС е приел, че се касае за гражданско-правни отношения, като по тях компетентен е единствено гражданският съд и само ако дължимостта на трудовото възнаграждение бъде установено по съдебен ред, то тогава може да се санкционира неплащането на трудовото възнаграждение.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН, както и че визираното в наказателното постановление административно нарушение е доказано по несъмнен начин. Съдът е счел обаче, че наказващият орган не е изложил съображения защо е определил размер на имуществената санкция над минимално предвидения, при положение че липсват отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което е намалил размера на наложената имуществена санкция на 1500лв.

При преценка на доказателствата съдът не констатира допуснати от СРС процесуални нарушения. Неоснователни са твърденията на касатора за допуснати такива. Свидетелските показания са преценени в тяхната съвкупност, както и предвид събраните по делото писмени доказателства. Съдът е дал подробна мотивировка защо цени едни свидетелски показания и защо не цени други. При извършване на тази дейност настоящият състав не констатира допуснати процесуални нарушения.

На следващо място, доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от

тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че обжалваното решение съответства на материалния закон.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, а според чл. 62, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва в писмена форма. Нарушаването на посоченото изискване е скрепено с налагане на административно наказание за работодателя на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, а именно – работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение.

В настоящия случай, на строителен обект, обслужван от работодателя, контролните органи са заварили лице, което предоставя работна сила /извършва дейност по почистване/ без сключен трудов договор. Предвид установеното следва да се направи извод, че между страните е възникнало правоотношение, имащо основните характеристики на трудово по смисъла на цитираните по-горе норми. Представеният от работодателя впоследствие граждански договор не променя характера на вече възникналото трудово правоотношение между страните.

От изложеното следва безспорният извод, че са нарушени нормите на чл. 61, ал. 1 и 2 КТ, както и чл. 62, ал. 1 КТ, поради което са налице предпоставките за налагане на имуществена санкция на основание чл. 414, ал. 3 от КТ. Наказващият орган обаче не е изложил мотиви защо е определил санкция над минималния размер, а и по делото не са налице данни за отегчаващи отговорността обстоятелства, поради което правилно съдът е намалил наложената санкция на 1500лв.

В случая не следва да се обсъжда въпроса за евентуална маловажност на нарушението, тъй като нормата на чл. 415в, ал. 2 от КТ изрично предвижда, че нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 от КТ не са маловажни. По всички изложени съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 и 5 от ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от ЗПП във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА от 3.2.2020 г., постановено по НАХД № 9949/2019 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.